

Обиден, види се, че така лесно го изтърва, братият мъж посегна да го хване отново, но Кир пак се изплъзна от ръцете му. Овчарчетата и Орфей гледаха смутени и слисани. Високият братат мъж подгони Кира, но не можа да го хване, макар че Кир се въртеше наоколо.

— Дръжте го! — изкомандува най-сетне братият мъж. Едно от овчарчетата посегна да го хване, но само съдра ризата му. Друго препречи пътя му, но Кир го гътна и отскочи като топка на друга страна.

— Дръж се, Кир! — извика Траян и се изправи за да се хвърли във водата. Но Кир му махна повелително да си седи в лодката.

Орфей прехапа устната си, очите му пламнаха гневно, той направи лек скок и хвана за ръката едрия мъж.

— Какво искаш от нас, човече? Какво сме ти направили?

— Дръжте и него! — извика мъжът. — Ще ги науча аз тия разбойници! Ще ни платят сега за всичко!

В това време петима от овчарите се метнаха върху Кира. Той се огъна, гътна двама на земята, един удари по брадата, изплъзна се пак и се хвърли от брега във водата. Овчарите потърсиха камъни за да го замерят, но Кир не се виждаше никакъв. Много навътре, дето никой не очакваше че ще се покаже, Кир надигна мургавата си глава, пое си набързо дъх и пак се скри под водата. Учудени от тази ловкост, овчарите останаха с тояги и камъни в ръцете без да се опитат дори да го замерят. Когато втори път се показа над водата, Кир вече беше близо до лодките. Той се извърна та погледна към брега, сетне с няколко мощни и пръгави удари на краката отиде при Траян, покачи се